

Jak obietnica dana Abrahamowi powinna nas zmieniać

Przysiągł Bóg

I w potomstwie twoim błogosławione będą wszystkie narody ziemi za to, że usłuchałeś głosu mego – 1 Moj. 22:18.

Gdy Bóg powołał Abrahama i wezwał go do opuszczenia Haranu oraz jego starszego brata, Nahora, obiecał: „(□) Wyjdź z ziemi swojej i od rodziny swojej, i z domu ojca swego do ziemi, którą ci wskażę. A uczynię z ciebie naród wielki i będę ci błogosławił, i uczynię sławnym imię twoje, tak że staniesz się błogosławieństwem. I będę błogosławił błogosławiącym tobie, a przeklinających cię przeklinać będę; i będą w tobie błogosławione wszystkie plemiona ziemi” (1 Moj. 12:1-3). Obiecał On zatem, że nie niektóre, nie większość, lecz wszystkie plemiona ziemi będą błogosławione.

Wkrótce po okazaniu przez Abrahama jego chęci złożenia w ofierze swego syna, swego dziedzica, Pan ponownie potwierdził swą obietnicę, mówiąc: „I w potomstwie twoim błogosławione będą wszystkie narody ziemi za to, że usłuchałeś głosu mego” (1 Moj. 22:18)[1]. Bóg przysiągł że wypełni to, co obiecał. Następnie obietnica ta powtórzona została Izaakowi, który był typem na jednorodzonego syna Bożego, Jezusa, ofiarowanego aby stać się zamiennym pojednaniem za Adama, który zgrzeszył i sprowadził śmierć na nas wszystkich, jako swoje potomstwo. W ten sposób, pełni ufności możemy stwierdzić, że w Chrystusie (w czasie jego tysiącletniego królestwa) będą wszystkie plemiona ziemi, że Chrystus będzie błogosławił je i że wszystkie narody ziemi w końcu nauczą się błogosławić sobie nawzajem.

Wszyscy słuchający Jezusa „dziwili się słowom łaski, które wychodziły z ust jego” (Łuk. 4:22), które obwieszczały nadchodzące uwolnienie więźniów śmierci, uzdrowienie dla ślepych i chromych, oraz nadejście czasu korzystnego rozwinięcia wiernego Kościoła do życia i królowania z Chrystusem w jego tysiącletnim Królestwie, ku błogosławieniu wszystkich rodzajów ziemi.

Zaprzysiężona obietnica Boża winna wywierać uświęcający efekt na każdym wiernym członku ciała Chrystu-

sowego. Już teraz wymaga się od nich uczenia się miłości względem nieprzyjaciół, aby w czasie tysiącletniego królowania Chrystusa mogli być przygotowani do błogosławienia wraz z nim. A zatem, „póki czas mamy, dobrze czynmy wszystkim, a najwięcej domownikom wiary” (Gal. 6:10).

Siedmiu synów i jeden dziedzic

Tak jak Hagar uciekła na puszczę, a następnie gdy wraz ze swym niepokornym i źle zachowującym synem Ismaelem została wygnana, tak Przymierze Zakonu skazało na niewolę babilońską jako ostrzeżenie; następnie Izrael został rozproszony między wszystkimi narodami. Tak jak Izaak był synem Sary i dziedzicem Abrahama, taj poświęceni Chrześcijanie są obecnie dziećmi Przymierza Obietnicy. Abraham obdarował Ismaela i swych synów z Ketury, gdy zostali odesłani na wschód; podobnie Bóg udzieli błogosławieństwa wszystkim rodzajom ziemi poprzez wieczne Nowe Przymierze (1 Moj. 21:10-14, 25:5,6; Jer. 31:31-34, Gal. 3:17,29; 4:28). Biorąc to pod uwagę, należy zauważyć, że nasza nauka nie polega na przeklinaniu innych, lecz na uczeniu się miłosierdzia względem innych i błogosławienia ich (Mat. 5:44, Łuk. 6:27-31,35,36; Rzym. 12:14,20; 1 Kor. 4:12,13).

Przypisy:

[1]Przypadek hebrajskiego czasownika w rozdziale 12 jest bierny, lecz w rozdziale 22 jest zwrotny, podobnie jak w przekładzie Rotherhama oraz jak zaznaczono na marginesie przekładu American Standard Version. Uwaga techniczna: Cytat obietnicy w zapisie Dz. Ap. 3:25 nie oddaje dokładnie brzmienia tekstu hebrajskiego, ani greckiej Septuaginty zapisów 1 Moj. 12:3, 22:18, 26:4 lub 28:14. Dzieje Apostolskie uwypuklają określenie „a w potomstwie twoim” (przez wymienienie tych słów jako pierwszych w porządku zdania), a nie „błogosławione będą”; odmienne natomiast stanowi tekst Septuaginty 1 Moj 12:3 z wyrażeniem „w nasieniu twoim” podstawionym z 1 Moj. 22:18, co może być również uzasadnione biorąc pod uwagę 1 Moj. 28:14.

James Parkinson